

რასა, იდენტობა, თეზი

ლუცია ტიუდორი

ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკა
•ბათუმი 2026•

რასა, იდენტობა, თემი

თანამედროვე მემარჯვენეები, რომლებიც ხაზს უსვამენ რასობრივი განსხვავებების მნიშვნელობას და პრიორიტეტს ანიჭებენ რასობრივ სეპარატიზმს (განსაკუთრებით კი „თეთრი ნაციონალისტები“) მთელი რიგი ფილოსოფიური გამოწვევების წინაშე დგანან, რომელთა გაცნობიერებაც და გადაჭრაც მათთვის აუცილებელია. ხშირად ისინი მხოლოდ ზედაპირულ ვარაუდებსა თუ მოსაზრებებს ეყრდნობიან, რაც გამორიცხავს სიღრმისეულ საკითხებზე რეაგირებას ან იმ სირთულეების გააზრებას, რომლებსაც ფაქტებისა და იდეების ანალიზი მოითხოვს. თანამედროვე მემარჯვენე მოძრაობას სჭირდება რასის, კულტურის, იდენტობისა და თემის (საზოგადოების) მყარი ფილოსოფიური კონცეფცია, რომელიც არსებით საკითხებს ნათელს მოჰფენს და მათ მსოფლმხედველობას ინტელექტუალურ სიღრმეს შეძენს.

ინტელექტუალური და ფილოსოფიური საყრდენის გარეშე, მემარჯვენე მსოფლმხედველობისთვის სულ უფრო რთული ხდება ოპონენტებთან წარმატებული პოლემიკა თუ სხვათა საკუთარ სიმართლეში დარწმუნება. ამგვარი სიღრმის შესაქმნელად საჭირო რესურსებს გერმანული „კონსერვატიული რევოლუციისა“ და ევროპული „ახალი მემარჯვენეობის“ (New Right) მემკვიდრეობა გვთავაზობს, თუმცა მათი წვლილი და იდეები ჯერ კიდევ არ არის სათანადოდ გააზრებული ან ათვისებული. ჩვენი მიზანია, წინ წამოვწიოთ რამდენიმე ფუნდამენტური ფილოსოფიური პრობლემა და დავასაბუთოთ მათი გადაჭრის აუცილებლობა. ცხადია, ჩვენ არ

გვაქვს ამ საკითხების ამომწურავი ან ულტრასიღრმისეული კვლევის პრეტენზია, რადგან ჩვენი ამოცანა, უბრალოდ, იმ ტიპური სირთულეების წარმოჩენაა, რომლებიც ამ თემატიკას თან ახლავს.

ეთნიკური იდენტობა და კულტურა

ადამიანის რაობას მისი სპეციფიკური იდენტობა განსაზღვრავს, შესაბამისად, სრულიად უსაფუძვლოა „აბსტრაქტული კაცობრიობის“ კონცეფცია, რომლის წინაშეც ყოველივე კერძოობითი (სპეციფიკური) მნიშვნელობას კარგავს. თუმცა, გასათვალისწინებელია, რომ თვით იდენტობა კომპლექსური ფენომენია: იგი მოიცავს როგორც პიროვნულ დეტალებს, ისე სხვადასხვა ტიპის კოლექტიურ — იდეოლოგიურ, პოლიტიკურ, რელიგიურ თუ სოციალურ — კუთვნილებას. ჯგუფური იდენტობები შესაძლოა იკვეთებოდეს ან ერთმანეთთან წინააღმდეგობაში მოდიოდეს (რაც მათ ვალიდურობას არ აკნინებს), რადგან ისინი შეიძლება იყოს ნებაყოფლობითი ან იძულებითი, მემკვიდრეობითი ან პიროვნული არჩევანით განპირობებული. უდავოა, რომ ადამიანის, როგორც კოლექტიური ჯგუფის ნაწილის (მათ შორის რასობრივი თუ ეთნიკური ერთობის) იდენტობას გააჩნია სუბიექტური განზომილება და შეგნებულ თვითიდენტიფიკაციას გულისხმობს, ისევე როგორც უცილობელია ის ფაქტი, რომ იდენტობის ზოგიერთი ასპექტი თანდაყოლილი და გარდაუვალია.

მოცემულ კონტექსტში ჩვენი ინტერესის საგანი ეთნიკური და რასობრივი იდენტობის როლი, მათი ფუნქცია და ამ ორ კოლექტიურ ფორმას შორის არსებული განუყოფელი კავშირია. ტერმინი „ეთნოსი“

დღეს მრავალმნიშვნელოვანია, რადგან იგი აერთიანებს სხვადასხვა მასშტაბის ჯგუფებს, რომლებიც საერთო ბაზისური მახასიათებლებით — უპირატესად კი კულტურული ნიშნით — განისაზღვრებიან. ზუსტი დეფინიციით, ეთნოსი ნიშნავს ხალხს, რომელიც ჩამოყალიბებულია როგორც ორგანული კულტურული მთლიანობა, რასაც საფუძვლად უდევს სპეციფიკური სულისკვეთება და ისტორიული უწყვეტობა. ხშირ შემთხვევაში ტერმინები „ერი“ ან „ეროვნება“ ეთნოსის სინონიმად გამოიყენება, თუმცა აუცილებელია „ერის“ ეთნო-კულტურული გაგების მკაფიო გამიჯვნა „სამოქალაქო ერის“ კონცეფციისგან.

ამასთანავე, გასათვალისწინებელია, რომ კულტურა მრავალშრიანი ფენომენია. შესაბამისად, ეთნოსი ან ხალხი არ წარმოადგენს კულტურის ფუნქციონირების ერთადერთ დონეს ან კულტურული ერთიანობის ერთადერთ ვალიდურ ფორმას. სწორედ ამიტომ არის მართებული მსჯელობა ისეთ კულტურულ ერთობებზე, რომლებიც რამდენიმე ეთნოსს აერთიანებს (მაგალითად, ზოგადი კელტური კულტურა), ან უფრო მასშტაბურ — დასავლურ, ინდო-ევროპულ თუ ზოგადევროპულ ცივილიზაციურ სივრცეებზე.

ამ კონტექსტში საფუძვლიანია გიომ ფაის პოზიცია, რომლის მიხედვითაც ინდივიდს შეუძლია იდენტიფიცირება როგორც ლოკალურ, ისე ფართო ეთნო-კულტურულ ჯგუფებთან: „ყოველ ევროპელს აქვს საკუთარი — ეროვნული თუ რეგიონული — სამშობლო (არჩეული შინაგანი, ემოციური სიახლოვის საფუძველზე) და ამავდროულად, ყველა ევროპელს საერთო დიდი სამშობლო აერთიანებს, როგორც მჭიდროდ დაკავშირებული ხალხების არეალს. „მცირე სამშობლოსა“ და „დიდი სამშობლოსადმი“ ერთდროული

კუთვნილების განცდა თანამედროვე ადამიანისთვის საკმაოდ ძნელი აღსაქმელია“.

ამასთანავე, ყოველი კულტურული ერთეული მუდმივ კონტაქტშია სხვა კულტურებთან და ხშირად მჭიდროდ უკავშირდება კიდევ მათ. მიუხედავად იმისა, რომ კულტურები ავტონომიურად არსებობენ, ისინი არ უნდა განვიხილოთ სხვადასხვა იზოლირებულ სამყაროებად. პირიქით, მათთვის ბუნებრივია ურთიერთქმედება და იდეების გაცვლა. ყოველი ასეთი გაცვლა სხვა ჯგუფის კულტურული მონაპოვრის ათვისებით — უფრო ზუსტად კი, რეაპროპრიაციით (ხელახალი გათავისებით) — სრულდება, რაც ამ მონაპოვრის ხალხის ლოკალური სულისკვეთების შესაბამისად, ახლებურ ინტერპრეტაციას გულისხმობს.

ევროპის სხვადასხვა ეთნიკური ჯგუფები ისტორიის მანძილზე მუდმივ „კულტურულ დიალოგში“ იმყოფებოდნენ. ისინი ხშირად სესხულობდნენ იდეებს, კულტურულ ობიექტებსა თუ პრაქტიკებს სხვა ჯგუფებისგან ან წარსული კულტურებისგან. ევროპელებს კულტურული გაცვლა არაევროპელ ხალხებთანაც ჰქონდათ, თუმცა ეს პროცესი, ამ ხალხთა უცხოობის (ეგზოტიკურობის) გამო, ბუნებრივად ატარებდა სელექციურ და შეზღუდულ ხასიათს. ამგვარად, შესაძლებელია, ჰანს ფრაიერის კვალდაკვალ, სამართლიანად ვისაუბროთ „ევროპის მსოფლიო ისტორიაზე“ და ამავდროულად, ხაზი გავუსვათ იმას, რომ ევროპელებმა ყოველთვის შეინარჩუნეს თავიანთი უნიკალურობა და თვითმყოფადობა.

აღნიშნული ფაქტი, ბუნებრივია, ბადებს კითხვას სხვა კულტურებისადმი ღიაობის ხარისხზე: რამდენად მართებულია

კულტურული ჯგუფისთვის სრული ღიაობა ან პირიქით, აბსოლუტური ჩაკეტილობა? თუ ლიბერალები და გლობალისტები კულტურული საზღვრების სრულ მოშლას უჭერენ მხარს, ზოგიერთი მემარჯვენე რადიკალურ იზოლაციონიზმს მოითხოვს.

სინამდვილეში, არცერთი ეს უკიდურესობა არ წარმოადგენს ჯანსაღ მდგომარეობას. ნორმა სელექციური კომუნიკაციაა, რომელიც ნაწილობრივ (და არა აბსოლუტურ) ბარიერებს ეფუძნება. ალენ დე ბენუას მართებული შენიშვნით, „ხალხთა და კულტურათა მრავალფეროვნება მხოლოდ იმიტომ არსებობს, რომ წარსულში ისინი ერთმანეთისგან შედარებით იზოლირებულნი იყვნენ“. შესაბამისად, კულტურული თვითმყოფადობის შესანარჩუნებლად „კომუნიკაცია მხოლოდ არასრულყოფილი უნდა იყოს, რადგან ამ არასრულყოფილების გარეშე იგი დაკარგავს როგორც საკუთარ არსს (raison d'être), ისე არსებობის ყოველგვარ შესაძლებლობას“.

რასობრივი საკითხები

რასის საკითხი განუყოფელია ეთნიკურობისგან, რაც, თავის მხრივ, რასობრივ და ეთნიკურ იდენტობებს შორის მჭიდრო კავშირს განაპირობებს. მხოლოდ რასის რეალურობაზე მითითება არასაკმარისია, რადგან ოპონენტებმა შეიძლება მისი მნიშვნელობა დააკნინონ. აქედან გამომდინარე, აუცილებელია მისი ფუნქციური დატვირთვის ხაზგასმა. რასა, უპირველეს ყოვლისა, ბიოლოგიური კატეგორიაა, რომელიც ფიზიკურ-ანთროპოლოგიური ნიშნებითა და ხასიათის სპეციფიკური, მემკვიდრეობითი თვისებებით განისაზღვრება.

რასობრივ კლასიფიკაციასთან დაკავშირებული აზრთა სხვადასხვაობა მოითხოვს, რომ მუდამ მზად ვიყოთ რასობრივი ტიპოლოგიის საკუთარი ხედვის დასაცავად. ჩვენ ზოგიერთი მეცნიერისგან განსხვავებით, რომლებიც აქცენტს ევროპელთა შიდა სუბ-რასობრივ ჯგუფებზე აკეთებენ, მივიჩნევთ, რომ ევროპელი ხალხები — მათი მჭიდრო გენეტიკური ნათესაობის გამო — ერთიან „თეთრ“ ან ევროპულ რასას ქმნიან. ამ საერთო რასობრივი ტიპის არსებობა ევროპულ ეთნიკურ ჯგუფებს შორის ერთგვარ ფუნდამენტურ კავშირს აყალიბებს, რაც მათ ურთიერთმიმართებას აადვილებს (ისეთი ფორმით, რაც არაევროპეიდულ ხალხებთან შეუძლებელია). ეს ფაქტი არ აქრობს განსხვავებებს თავად ევროპულ ჯგუფებს შორის, თუმცა ევროპელი ხალხების რასობრივი ნათესაობის უარყოფა ისეთივე მცდარია, როგორც ზოგადი ევროპული კულტურული ტიპის არსებობის უგულებელყოფა.

ამასთანავე, ხაზგასმით უნდა აღინიშნოს, რომ რასა არ უნდა განვიხილოთ მხოლოდ გამარტივებული ბიოლოგიური თვალსაზრისით, რადგან მას უდავო სოციოლოგიური ფუნქციაც აკისრია. რასას გააჩნია სულიერი განზომილება, რომელიც მსჭვალავს საზოგადოებასა და კულტურას, ვინაიდან რასობრივი ტიპი საკუთარი გამოხატვის სტილითაც განისაზღვრება. რასა არის ძალა, „რომელმაც დაღი დაასვა ადამიანის ფიზიკურ და ფსიქიკურ არსებობას და რომელიც შინაგან ნორმას ანიჭებს კულტურის ყველა გამოვლინებას — მის უმაღლეს, ინდივიდუალურ ქმნილებებსაც კი“. ეს არ ნიშნავს, რომ კულტურა და საზოგადოება მხოლოდ რასამდე უნდა იყოს დაყვანილი (რაც მცდარი ბიოლოგიური რედუქციონიზმი იქნებოდა), რადგან მრავალი სოციალური ცვლილება რასისგან დამოუკიდებლად, სხვადასხვა ფაქტორების ზემოქმედებით

მიმდინარეობს. მიუხედავად ამისა, ცხადია, რომ რასობრივი ტიპი არსებით გავლენას ახდენს კულტურისა და საზოგადოების ბუნებაზე (რომლებსაც, თავის მხრივ, შეუძლიათ საპასუხო ზეგავლენა მოახდინონ რასაზე), მაშინაც კი, თუ ეს გავლენა სხვა ფაქტორებს შორისაა მოქცეული.

ამგვარად, ნიკოლას ლაჰოვარის სიტყვებით: „(ისტორიის) პირველადი განმარტება, როგორც წესი, ადამიანის ბუნებაშია საძიებელი, ხოლო ყოველთვის, როდესაც ადამიანი მოქმედებს როგორც კოლექტიური არსება, ეს მისი ხალხის ბუნებიდან გამომდინარეობს. ეს უკანასკნელი კი, თავის მხრივ, იმ რასაზეა დამოკიდებული, რომელიც მას საკუთარ დაღს ასვამს“. აქედან გამომდინარე, აშკარაა, რომ რასობრივი აღრევის ნებისმიერი საგრძნობი დონე გარდაქმნის რასობრივი ტიპის ბაზისურ სტრუქტურას, რაც ავტომატურად ცვლის ეთნიკურ ტიპსაც, რადგან რასობრივი საფუძვლის ცვლილება იდენტობის ფუნდამენტურ გარდასახვას იწვევს. მოსაზრება იმის შესახებ, რომ კულტურასა და ეთნიკურობას რასისგან სრულიად დამოუკიდებლად არსებობა შეუძლია, გულუბრყვილოა და მოკლებულია ყველანაირ საფუძველს. ეთნო-კულტურულ ტიპსა და იდენტობაზე რასა გადამწყვეტ გავლენას ახდენს თუნდაც მხოლოდ რასობრივი ფენოტიპის დონეზე, რომელთანაც მას მყარი ფსიქოლოგიური კავშირი აქვს.

მიუხედავად ამისა, რასობრივი აღრევის პრობლემა იოლად არ გვარდება. მათ, ვინც რასობრივი განსხვავებების მნიშვნელობასა და ჯგუფთა სეპარაციას ემხრობა, მართებით „მულტიკულტურალისტული“ არგუმენტების მოგერიება, რადგან ამ უკანასკნელის მიხედვით, აღრევა მისაღები და ნორმალური

მოვლენაა, რადგან მას მთელი ისტორიის მანძილზე ჰქონდა ადგილი. აღრევის მიზეზების სიღრმისეული განხილვის გარეშეც უნდა ითქვას: აუცილებელია იმის დამტკიცება, რომ მეტა-ისტორიული ღირებულების მქონე რასობრივ პრინციპებსა და ფასეულობებზე დაყრდნობით — რასობრივი აღრევა, მიუხედავად მისი ისტორიული პრეცედენტებისა, ნორმიდან გადახრაა და არა მისი გამოხატულება. ტრადიციულ საზოგადოებათა უმრავლესობაში ნორმად სწორედ რასობრივი ტიპის სტაბილურობის შენარჩუნება მიიჩნეოდა.

ანალოგიურად, მოსაზრება, თითქოს რასობრივი აღრევა სასარგებლოა და პოზიტიური გარდაქმნების საფუძველია ყოველგვარ საღ აზრს მოკლებულია. ეს არა მხოლოდ იმიტომ, რომ რასობრივი აღრევა, როგორც წესი, ნეგატიურ ცვლილებებთან ასოცირდება, არამედ იმიტომაც, რომ იგი სრულიად ზედმეტია პოზიტიური განვითარებისთვის, რადგან ამგვარი ტრანსფორმაციები ჰომოგენურ პოპულაციებშიც წარმატებით მიმდინარეობს.

ამ თვალსაზრისით, ხაზგასმით უნდა აღინიშნოს, რომ მხოლოდ ბიოლოგიური რასობრივი გადარჩენის ან შენარჩუნების არგუმენტი — რაც თეთრი ნაციონალისტებისთვისაა დამახასიათებელი — თავისთავად არასოდესაა საკმარისი მულტიკულტურალიზმის (უფრო ზუსტად, მულტირასობრიობის) წინააღმდეგ დასაპირისპირებლად. მუდამ უნდა დავასაბუთოთ, რომ თუნდაც თეორიულად თეთრმა ან ევროპულმა რასამ შეძლოს გადარჩენა მძაფრი მულტიკულტურალიზმისა და მულტირასობრიობის პირობებში, მულტირასობრივი საზოგადოება მაინც პრობლემური იქნება.

რასობრივი ტიპი მხოლოდ მაშინ ცოცხლობს და ჰყვავის, როდესაც მას საკუთარი თავის სრულფასოვნად გამოხატვის შესაძლებლობა ეძლევა, ანუ მაშინ, როცა იგი ჰომოგენურ გარემოში, საკუთარი შინაგანი ბუნების შესაბამისად არსებობს, სხვა რასების უშუალო თანაყოფნით გამოწვეული ფსიქოლოგიური თუ სოციოლოგიური დისონანსის გარეშე. როგორც უნიკალური კულტურული სულისკვეთება ილუპება სხვა კულტურებთან სრული შერწყმისას, ისე რასობრივი თვითმყოფადობის სტილიც კარგავს რეალიზაციის ძალას და ზიანდება მულტირასობრივ საზოგადოებაში, რადგან ეს რასას საკუთარი ყოფიერების სრულყოფის შანსს ართმევს. ეს ნიშნავს, რომ რასობრივი არსი ჭეშმარიტად მხოლოდ ერთგვაროვან საზოგადოებაში ვლინდება, ხოლო სოციალური აღრევა (სხვადასხვა რასების „ინტეგრაცია“) მას ამახინჯებს და ასუსტებს. გარდა ამისა, როგორც აღენ დე ბენუა აღნიშნავდა, რასობრივი აღრევისადმი წინააღმდეგობა შეიძლება ეფუძნებოდეს არა მხოლოდ ბიოლოგიურ, არამედ სოციო-კულტურულ მოტივებსაც:

„სინამდვილეში, რასობრივი აღრევისადმი მტრობა შეიძლება კულტურული ან რელიგიური მოსაზრებებითაც იყოს ნაკარნახევი... მეტიც, ცნობილია, რომ საზოგადოებებში, სადაც რასათაშორისი ქორწინებები ხშირია, წყვილების სოციალური სტატუსი დიდწილად მათ დომინანტურ რასობრივ ფენოტიპთან სიახლოვეზეა დამოკიდებული — ყოველივე ეს კი პირდაპირ გავლენას ახდენს ქორწინებასა და გენეტიკურ სელექციაზე“.

თემის მნიშვნელობა

როგორც უკვე ითქვა, რასობრივი და ეთნიკური იდენტობა თავის სრულ მნიშვნელობასა და ვალიდურობას მხოლოდ ორგანული, სულიერი თემის პირობებში იძენს. ცხადია, ხალხთა რასობრივი და ეთნიკური მსგავსება ხელს უწყობს მათ ორგანულ გაერთიანებას, თუმცა, თავის მხრივ, ეს ერთობაც განაპირობებს მათ კოლექტიურ იდენტობას. ამგვარი თემის ბუნება უკეთ გასაგები გახდება, თუ ფერდინანდ ტენიესის ტერმინოლოგიას დავეყრდნობით და ერთმანეთისგან გავმიჯნავთ „თემისა“ (Gemeinschaft) და „საზოგადოების“ (Gesellschaft) ცნებებს.

ჭეშმარიტი თემი მაშინ არსებობს, როდესაც ადამიანთა ჯგუფს ორგანული კუთვნილებისა და სოლიდარობის განცდა აერთიანებს, რაც მათ შორის არსებული ფსიქოლოგიური კავშირებითაა განპირობებული. ამის საპირისპიროდ, „საზოგადოება“ არსებითად გაუცხოებული ინდივიდების მექანიკური ერთობლიობა ან უბრალო მასაა. საზოგადოებაში ინდივიდთა შორის კავშირები ზედაპირულია (აქედან გამომდინარეობს მათი გარდამავალი, დროებითი ბუნებაც). მეორე მხრივ, ორგანულ თემში, ოთმარ შპანის სიტყვებით, „ინდივიდები აღარ აღიქმებიან თვითკმარ და დამოუკიდებელ ერთეულებად, რადგან მათი სასიცოცხლო ენერგია სულიერი ურთიერთკავშირიდან, ანუ მთლიანობიდან მომდინარეობს“.

ეს მიდგომა უპირისპირდება ლიბერალურ ინდივიდუალიზმს, რაც თეორიულ დონეზე საზოგადოების მხოლოდ მისი ნაწილების ჯამად განხილვას ნიშნავს, ხოლო სოციალურ ყოველდღიურობაში — ინდივიდებს შორის ფუნდამენტურ გაუცხოებას. საზოგადოების

ტრადიციული, ჰოლისტური (მთლიანობითი) ხედვა მიიჩნევს, რომ სოციალური წესრიგის ნორმალური მდგომარეობა სულიერი თემია და არა ინდივიდუალისტური საზოგადოება, რადგან აქ თემი უფრო მაღლა დგას, ვიდრე ცალკეული პიროვნება. ეს, რა თქმა უნდა, არ გულისხმობს ტოტალიტარიზმს ან პიროვნების მნიშვნელობის უარყოფას, რადგან ინდივიდს ღირებულება სწორედ თემური ცხოვრების კონტექსტში ენიჭება. პირიქით, ჰოლიზმი ინდივიდუალიზმს განიხილავს როგორც სოციალური ცხოვრების დამახინჯებასა და ნეგატიურ გადახრას.

ინდივიდუალიზმი იწვევს სოციალური ყოფიერების ატომიზაციას, თემის განცდისა და სულიერი კავშირების რღვევას. მართალია, თემის შეგრძნება სრულად არასოდეს ქრება, რადგან იგი ნებისმიერი საზოგადოების განუყოფელი ნაწილია, თუმცა შესაძლოა კატასტროფულად დასუსტდეს. ამის შედეგად საერთო კეთილდღეობისა და წევრებს შორის ურთიერთდამოკიდებულების აქტიური განცდა ფერმკრთალდება ან სრულიად ქრება. მოკლედ რომ ვთქვათ, ეს არის ორგანული თემიდან თანამედროვე საზოგადოებაზე გადასვლის პროცესი. ედგარ იულიუს იუნგის სიტყვებით (რომლის აღწერაც დღეს უფრო აქტუალურია, ვიდრე ოდესმე): „თანამედროვე (დასავლურ) საზოგადოებას ქმნის თანაბარი უფლებების მქონე ადამიანთა მექანიკური ჯამი. ჭეშმარიტი თემის სულისკვეთებისა და შინაგანი კავშირების გარეშე, ისინი ერთმანეთის გვერდით მდუმარე მტრობით ცხოვრობენ. ფორმალური თავაზიანობა და ფასადური ჰუმანურობა მხოლოდ ნილაბია დამაბული შურის, ანტიპათიისა და უბედურებისთვის...“

შესაბამისად, როგორც ტომისლავ სუნიჩი აღნიშნავდა, ლიბერალური ქვეყნების ინდივიდუალისტური წყობა „თანდათანობით იწვევს სოციალურ ალიენაციას (გაუცხოებას), პრივატიზმითა და ეგოცენტრიზმით შეპყრობილობას და რაც მთავარია, ეთნიკური და ეროვნული ფესვების ამოძირკვას (Entwurzlung)“. სხვა სიტყვებით, ატომიზებულ საზოგადოებაში კოლექტიური იდენტობები (მათ შორის ეთნიკური და რასობრივი) დესტაბილიზდება და იშლება. ორგანული ერთობისა და სულიერი კავშირების გარეშე, ხალხი დეგრადირდება და უფუნქციო მასად გარდაიქმნება. ასეთ გარემოში რასობრივ და ეთნიკურ იდენტობას აღარ ძალუძს შეინარჩუნოს ის სასიცოცხლო მნიშვნელობა, რაც მას წარსულში ჰქონდა.“

მიუხედავად ამისა, თემთან დაბრუნება ყოველთვის შესაძლებელია, რადგან სოციალური ამორფულობა არ წარმოადგენს მუდმივ მდგომარეობას. შესაბამისად, ცხადია, რომ თანამედროვე მემარჯვენეობის ერთ-ერთი უმთავრესი ამოცანა ცოცხალი თემის აღდგენისთვის ბრძოლაა, რაც კოლექტიური იდენტობების ხელახალ ვალიდაციას გახდის შესაძლებელს. ამასთანავე, ინტელექტუალური აუცილებლობაა იმ ჰოლისტური მსოფლმხედველობის მუდმივი დადასტურება, რომელიც ორგანულ სულიერ თემს აღიარებს და ინდივიდუალიზმს, როგორც ფუნდამენტურ შეცდომას, უარყოფს. ამ ამოცანის უგულებელყოფა საკუთარი იდეების ბოლომდე განხორციელებისა და პოზიციების სრულფასოვნად დაცვის შეუძლებლობას ნიშნავს. რასის, ეთნოსისა და ტრადიციის ფუნდამენტურ ღირებულებებთან ერთად ყოველთვის უნდა იდგეს თემი, რომელიც ყოველივე ამას ერთიან, უმაღლეს მთლიანობად კრავს. როგორც ფრაიერი წერდა:

„ადამიანი თავისუფალია მაშინ, როდესაც იგი თავისუფალია თავის ხალხში და როდესაც მისი ხალხი თავისუფალია საკუთარ მიწაწყალზე. ადამიანი თავისუფალია მაშინ, როდესაც იგი კონკრეტული კოლექტიური ნების ნაწილია — ნებისა, რომელიც პასუხისმგებლობას იღებს საკუთარ ისტორიაზე. მხოლოდ რეალობას შეუძლია გადაწყვიტოს, არსებობს თუ არა ასეთი კოლექტიური ნება — ნება, რომელიც აკავშირებს ადამიანებს და მათ კერძო ყოფიერებას ისტორიულ აზრს ანიჭებს“.

დასკვნითი შენიშვნები

ამ დისკუსიის დასასრულს, სიცხადისთვის კიდევ ერთხელ გვსურს გამოვყოთ ზემოთ მოყვანილი რამდენიმე არსებითი პუნქტი:

1. ეთნოსები არსებობენ, როგორც გამორჩეული კულტურული ერთეულები, თუმცა კულტურული და ეთნიკური ჯგუფები არსებობენ როგორც მცირე, ისე დიდ დონეზე. სწორედ ამიტომ არის შესაძლებელი ვისაუბროთ როგორც „ევროპელ ხალხებზე“ (მრავლობითში), ისე ერთიან „ევროპელ ხალხზე“.
2. კულტურები, როგორც წესი, ურთიერთობენ ერთმანეთთან და ცვლიან კულტურულ მონაპოვარს, რადგან ნორმალურ პირობებში ისინი არ არიან სრულიად ჩაკეტილნი. ჩვეულებრივ ვითარებაში ეს კომუნიკაცია არ აქრობს მათ უნიკალურობასა და არსებობას, როგორც

ცალკეული კულტურებისა, რადგან კულტურულ დიალოგს ბუნებრივად ახასიათებს სელექციური და შეზღუდული ბუნება. მხოლოდ სრული ღიაობა აქრობს თვითმყოფადობას, რაც არანორმალური მდგომარეობაა.

3. რასობრივ ტიპს გააჩნია მნიშვნელოვანი სოციოლოგიური ფუნქცია, რაც კვალს ტოვებს როგორც კულტურაზე, ისე ეთნოსზე. რასა ეთნიკური იდენტობის ერთ-ერთი ფაქტორია, რადგან ეთნოსის რასობრივი საფუძვლის შეცვლა ცვლის მის ხასიათსა და იდენტობასაც. შესაბამისად, კონკრეტული ეთნო-კულტურული იდენტობის გადარჩენა დამოკიდებულია რასობრივი აღრევისადმი წინააღმდეგობაზე, რაც ნეგატიურად ტრანსფორმირებს რასობრივ ტიპს.

4. თუმცა, რასობრივ აღრევას წინააღმდეგობა უნდა გაეწიოს არა მხოლოდ რასობრივი სიწმინდის შენარჩუნების იდეაზე მითითებით, არამედ პრინციპულ დონეზე. რასათა აღრევა უარყოფილი უნდა იქნას, როგორც გადახრა ნორმალური სოციალური წესრიგიდან, რადგან რასობრივი ჰომოგენურობა აუცილებელი პირობაა ეთნოკულტურული სტაბილურობისთვის.

5. და ბოლოს, რასობრივი და ეთნიკური იდენტობა აზრს იძენს მხოლოდ მაშინ, როდესაც არსებობს სულიერი თემისადმი კუთვნილების განცდა, რასაც თავის მხრივ აძლიერებს ეთნიკური და რასობრივი ჰომოგენურობა. ინდივიდუალისტურ ლიბერალურ საზოგადოებებში, სადაც ორგანული თემის პირველადი განცდა დასუსტებულია, ეთნიკური კავშირები და იდენტობაც სუსტდება.

ის, რაც აქ წარმოგიდგინეთ, მხოლოდ შესავალია „ევროპული ახალი მემარჯვენეობის“ ფუნდამენტურ კონცეფციებში. ჩვენი მიზანია, ეს ცნებები უფრო აქტიურად დამკვიდრდეს ინტელექტუალურ სივრცეში, რათა თეთრი ნაციონალისტების არგუმენტაცია გახდეს უფრო მყარი და გასაგები. წინსვლის გზა — ლიბერალიზმის, ეგალიტარიზმისა და მულტიკულტურალიზმის გადალახვისკენ პირველ რიგში აზოვნების სფეროში გადის, რადგან მხოლოდ დომინანტური იდეოლოგიის ინტელექტუალური დამარცხების შემდეგ დაიწყებს ლიბერალიზმის ჰეგემონია ნგრევას.

•Terror-88 Library•
Batumi 2026